

Tinc endometriosis i he hagut de passar per 5 operacions per poder ser mare

La història de la Mònica i tot el que ha patit per poder ser mare

[inicicentrareport]Sempre he tingut les regles molt doloroses. Era la típica que quan tenia la regla no podia anar ni al cinema perquè no em podia moure del llit. I em pensava que això era normal. **Tenia tots els símptomes de l'endometriosis:** regles abundants, amb molt de dolor... per a mi era una cosa natural.

Quan m'anava a fer les revisions em deien que tot estava bé. Tenia 30 anys quan vaig dir al meu ginecòleg que em feia molt mal la panxa. **Davant la insistència en el dolor tant bèstia que tenia amb les regles i en la inflamació que tenia em va fer un ecografia i allà hi van veure que tenia un quist de més de 5 centímetres.** Vaig començar a llegir sobre l'endometriosis. Ho tenia tan assumit que fins aleshores no li havia donat importància.

Em van operar per treure'm el quist, en una operació que havia de durar poc i que finalment va durar 5 hores. **Tenia l'úter i els ovaris fets una pilota.** Em van treure una trompa i un ovari, i va ser aleshores quan me'n vaig adonar que tot i que sempre havia volgut ser mare, potser no ho podria ser.

Vaig deixar de prendre anticonceptives per intentar-ho. Però al cap de tres mesos tenia uns quants quistes més. L'any 2014 em van dir que tornava a tenir l'úter enganxat als intestins, i després d'aquella operació **em van dir que si volia ser mare ho havia d'intentar amb in vitro**. Paral·lelament havíem iniciat un procés d'adopció. Vam estar 5 anys esperant i no va funcionar.

Als 38 anys em vaig quedar embarassada amb la primera in vitro. No m'ho podia creure que hagués funcionat. Aquell mateix mes que em vaig quedar embarassada una companya de feina em va recomanar anar al Clínic. Em quedava lluny de casa i vam quedar que em seguien l'endometriosis, però que per l'embaràs continuaria anant per mutua.

A l'ecografia de les 18 setmanes jo ja tenia molt de mal a la part dreta de la panxa. Em pensava que eren els típics dolors de lligaments, però **al cap de tres dies em feia molt més mal**. Recordo que era desembre i tenia un mal que no ho podia aguantar. A l'hospital de la meua població em van punxar un Voltarén i cap a casa. Recordo que hi vaig anar fins a 3 cops en dies diferents.

El dia de Nadal vaig anar al Clínic. Allà em van mirar altres òrgans i em van dir que tenia líquid lliure que no sabien d'on venia. Em van deixar aquella nit mirant si es reabsorbia, no podia més del dolor. Finalment em van obrir i em van trobar 2 litres de sang a la panxa. L'úter anava creixent i estava enganxat amb un tros d'ovari, en estirar tant aquesta adherència es va trencar, però no per la part de l'úter.

Després de l'operació em van dir que la nena estava bé. Vaig estar tota la setmana ingressada i ja em vaig quedar a la maternitat (estava en les millors mans i amb el millor personal mèdic). Vaig començar a prendre la medicació oral, em va començar a supurar la ferida i un dia tal i com em vaig aixecar la cicatriu em va rebentar.

Estava a la setmana 20 d'embaràs, sabia que perquè fos viable i pogués tenir la nena havia d'aguantar una mica més. Aquella nit ja em van dir que creien que se m'havia perforat l'intestí i finalment em va operar el Dr. Carmona. **Vull agrair tot el tracte rebut pel personal sanitari durant tots aquells 35 dies d'ingrés**, a les infermeres que dia rere dia eren allà.

A la setmana 34 **va néixer la meua filla** amb 2,600kg, amb una cesàrea programada amb el mateix doctor Carmona. Volia fer-la ell per l'alt risc que tenia amb la panxa tant operada i amb un quiròfan preparat i amb molt de personal pel que pogués succeir.

Un mes i mig més tard **li van haver de treure un quist que li van veure i un ronyó**. Durant el seu primer any de vida vam patir molt per ella. Tenia molta ansietat. Jo era una persona molt activa i ara tot em suposa un esforç molt gran.

L'endometriosis m'ha comportat un dolor crònic pelvià, que no m'ha marxat ni amb radiofreqüència ni altres tractaments manuals. També m'han diagnosticat fibromiàlgia i depressió. **Per sort ara estic millor.** He hagut de deixar la feina que feia i realment aquesta experiència que us explico ara aquí m'ha canviat la vida.

El testimoni en primera persona de la Mònica, recollit per la periodista **Alba Carreres**
Fotos cedides per Paula Pellicer
Llegir més «Històries de vides» *aquí*

[ficentrareport]

```
.amp_fitxaautor_2 {  
  background: #ffffff;  
  color: #b44f52;  
  border: 1px solid #b44f52;  
  border-radius: 10px;  
  margin-top: 2rem;  
  padding: 15px;  
}
```



```
.amp_fitxaautor_2 a {  
  color: #b44f52;  
}  
  
.amp_fitxaautor_2 {  
  background: #ffffff;  
  color: #b44f52;  
  border: 1px solid #b44f52;  
  border-radius: 10px;  
  margin-top: 2rem;  
  padding: 15px;  
}  
.amp_fitxaautor_2 a {  
  color: #b44f52;  
}
```